

Եւ իրացնէ ինչ կ'ընէին Համոյի տը-
ղաքներն որ իրենց հօր սրտին մէջ այս-
քան լայն տեղ թողուցեր էին Դոնտէի, որ
արդէն կոկիկ ախոռ մ'ունէր:

Մերիան առաջին տարիները զաւակ չէր
ունենար. դրացիները սկսան իրարու մէջ
շշնջել, մեղադրել, այս բանն պատժ մը
նկատել անհնազանդ աղջիկներուն: Խեղճը
շատ տեղ ուխտի գնաց, մեղրամոմ վա-
ռեց, բայց կ'երեւի թէ դեռ տղաբերքի
սրբավայրը չէր գտած: Պառաւ մը, ուսկից
օրին մէկը խաւածիլ կը գնէր, խորհուրդ
տուաւ իրեն Յանդանեայ երթալ: Պառաւը
պատմութիւններու անվերջ շարքով մը իր
ըսածը հաստատեց ու Մերիանը համոզեց,
որ խաւածիլի ամբողջ բեռը անկէ գնեց,
ու քիչ օր վերջ Յանդանեայ հանդիպեցաւ
անոր: Սուրբ Աղբերիկ Լսեց Մերիանի
խնդիրքը ու կատարեց: Համոյ ամ ընդմէջ
չորս արու զաւակ ունեցաւ: Բայց ինք
որքան խնամք տարաւ, տղաքներ այնքան
գէշ մեծցան, և հակառակ առածին՝ այս
բարի ծառերէն՝ չար պտուղներ յառաջ
եկան: Տարիքնին առածնուն պէս, չորսն
ալ իրենց գիրենց ախտերու տունին, և
դարձի գուրբաթ գնացին թաղուելու մո-
ռացութեան մէջ, այնչափ խոր որ Մե-
րիան զգացած վիշտն ալ մոռցաւ, վշտա-
ցնողներն ալ: Որով իր մտածութեան միակ
առարկայն դարձեալ ու միշտ Համոն մնաց,
որու հասցէին Աստուծոյ օր չէր անցներ
առանց քանի մը աղեղնաբանութիւններ
ուղղելու, սկսեալ Օգոստոսի այն գիշերէն՝
յորում նա երազը պատմած էր: Համոյ,
հօր հասաւ պալատը, Համոյ, վաղը, ե՛րբ
պիտի կրուիք հոն:

Համոյ առջի բերան երբեմն՝ Դեռ կեցիր,
կ'ընէր, յետոյ լռեց, յետոյ տխրեցաւ, ա-
ւելի իր ապարդիւն ճիգերէն սրտառեալ՝
քան կնկան երգիծանքներէն: Բայց քանի
մը շարաթներէ ի վեր լուրջ, խորհրդաւոր
լռութիւն մ'ունէր, շատ քիչ անգամ լու-
սաւորուած աղօտամնջոյ ժպիտով մը՝ զոր
շուտով կը մարէր առատ, բարեձեւ ըն-
չացքներուն տակ: Մերիան, որ աւելի
վարժութիւն ունէր Համոյի երեսի վրայ

զալիք օղերեւոյթները օրերով յառաջ նա-
խագալու, քան երկնից երեսին վրայ, չէր
կրցած դեռ այս լուսթեան խորը քո-
ղանդը:

Ան պահուն՝ յորում կը սկսի մեր պատ-
մութիւնը և յորում Մերիան ծնած ամանը
կը լուար, երեսունուհինգը նոր անցուցած
էր: Շարժումները նուազ արժակհամար-
ձակ, քալուածքը թեթեւ մը կ'իւղեցաւ,
դէմքին գծերը այնպէս զգեցող թառամու-
թիւն մ'ունենալով հանդերձ, կ'իմացնէին
որ դեռ նոր հարս եղած ատեն, շատ գե-
ղեցիկ եղած պիտի ըլլար, Պրաքստեղէսի
Աստղիկ մը:

ՄԵՆԱՌՈՋՑ ԵՐԵՎԱՆԻՆԻ ՀԵՂԻՆԱՅԷ

Երաւայրայի

Ա Գ Ա Շ Ը

Ժամանակով մի ծերուկ կար:

Որն անվանի էր ժըլատ.

Սա իւր բոլոր կենցեղում՝ երկար:

Չունէր ոչ ոք փողէն զատ:

Օր մ'ազաւը, ինքնով խոր աւելոր,

Հիւանդացաւ, կարծես ճնշեց վերջին օր.

Հալած մաշած խեղճ ինչդը անկողին,

Ուր կը պահէր բոլոր գումարն իւր փողին,

Ազգականներն երբ իմացան

Փառք տուին, շատ ուրախացան:

Ըշապեցին՝ եկան ծերուն հիւանդտեւ,

Մեռեակեր բորենոյ պէս.

Հոգեւարքը անկողին մէջ տըբաւքար,

Ուր մատնաշափ մոմն ի մըթան պըլպըլար:

Ազգականներն չուռումուռ

Կը սպասէին խեղճ ազակն վերջին շունչ.

Տեսնաւ ծերը ձեռքը շարժեց գողգոջու,

Բոլորը մէկ պաշարեցին զինքն իսկոյն:

Կը յուսային՝ որ նա մահուան գըլան տակ,

Յայտնէ պիտի վերջի օղջոյնն ու կտակ:

Հոգեւարքը ուժ մէկ արաւ, ձայնով ցած՝

Եւ շատ որոշ այսպէս ասաց: —

« Խնչու՞ ճըրագն ի զուք տեղը կը վառի,

« Լուս կը լինի, որ մարի:

« Մի՞ մտանաք, որ շքաւոր եմ ու խեղճ,

« Ես իմ հոգին կարող եմ տալ մըթան մէջ »:

ԱՌ. ՆԱԻԲԱՆԻԱՆ